

BA MƯƠI CHƯA PHẢI LÀ TẾT

Nằm đong đưa trên võng hút thuốc lá vặt, đưa mắt nhìn theo những đám mây trắng bênh bồng bay ngang bầu trời trong xanh với bầy én chao liệng báo tin mùa xuân về, nghe ngọn gió xuân non hiu hiu thổi qua mang theo tiếng gáy của con cu đất gọi tình vọng tới, cộng thêm một điều mới mẻ dường như là một đoá hoa vừa chớm nở có hương gây mùi nhớ, lòng Thạc cảm thấy sáng khoái rồi lẩm nhẩm trong đầu câu hát “trời sắp tết hay lòng mình đang tết?”

Thạc nhẩm tính bữa nay đã 28 Tết, tuy rằng lệnh cấm trại 100% vẫn giữ nguyên từ sau cái Tết Mậu Thân xỏ lá ấy, nhưng dù gì thì cũng sẽ được thành thời vì chắc chắn cái trò cấm trộm không còn có thể bắt ngờ xảy ra nữa. Lại sẽ được nghe những tiếng pháo đón giao thừa cùng hương bay đêm giao mùa từ trong làng theo ngọn gió xuân thổi tới chỗ nằm dưỡng quân sau 1 năm dài chán chê đi rồi với đủ loại tiếng nổ và mùi thuốc súng, bỗng nghe tiếng bước chân sột soạt băng qua đám lá khô trong vườn, điều tới gần rồi, có tiếng thằng lính mang máy:

– Thưa Thiếu úy! Đại đội gọi lên họp hành quân.

Bực bội vì bị cắt ngang dòng mơ tưởng, vút điều thuốc đang hút dở rồi ngồi dậy trên võng, Thạc lom khom mang đôi botte de saut để dưới đất, tặc lưỡi về chán nản rồi chửi thề trong đầu:

– Má! Chuyện gì nữa đây?

Con-người-có-ăn-học của Thạc chỉ còn sót lại biểu hiện bằng cái bông mai đen thêu trên cổ áo ngực trang đã bạc màu, còn ngoài ra hầu hết đã trôi tuột theo những gian nan và hiểm nguy đã trải qua. Tiếng chửi thề và cách ăn nói văng mạng đã “phát huy tới đa” trên bàn nhậu hay trong những lúc dầu sôi lửa bỏng hoặc bực mình. Cuộc sống gò bó buồn chán của đời lính dễ làm người ta sinh ra cộc cằn.

Vừa đi liêu xiêu băng tắt qua một đám ruộng khô vì những gốc rạ cản chân, Thạc vừa thầm nghĩ sao cái số mình nó đen thui... hết chỗ chê!

Mới vừa được 1 cô em xinh xắn trong làng có mái tóc dài, nước da bánh ít đặc trưng của con gái nông thôn mà có duyên ngầm, “cái má nâu nâu nhìn lâu muốn cắn” như cắn một cái bánh ít nhun đậu ngọt ngào, nụ cười có lúm đồng tiền một bên má với hàm răng xinh xinh như những ruột hột dưa nhỏ xíu... mời ăn mấy cục thèo lèo cứ chuột hôm 23 tháng chạp đưa ông Táo về trời khi Thạc... tình cờ đi ngang qua ngõ ngôi nhà có hàng rào bông

búp xanh mượt trở đầy những cái bông đỏ rực giống như trung đội Thạc lúc tập hợp chào cờ.

Đang tưới mấy chậu cúc vàng và gốc mai trước sân, ngược mắt lên nhìn thấy Thạc nàng chẳng làm bộ e thẹn mà nở một nụ cười duyên dáng, gật đầu chào rồi đon đả mời Thạc ghé vô nhà chơi.

“Quân với dân như cá với nước” mờ! Chắc Thạc sẽ xin làm con cá để được bơi lội trong cặp mắt đẹp và êm ả như mặt nước hồ thu của nàng quá!

Thạc ưa cái kiểu con gái tự nhiên như vậy vì đã chán tới tận cổ kiểu ỏn à ỏn ẻn của các cô nữ sinh mới lớn hoặc điệu dáng của các tiểu thư khuê các không hợp với chất lính.

Uông nước nói chuyện, hỏi thăm qua lại dăm ba câu làm quen như “cho anh xin số nhà và cho anh xin biết tên em luôn...”

Ngồi chơi cũng hơi lâu (rảnh mà!), định đứng lên chào đi về thì nàng xởi lời:

– Dạ! Tết này mời anh ghé em ăn Tết cho đỡ nhớ nhà nghen! Anh Hai em đi lính Địa phương quân đóng trên Quận, tết bị cấm trại cũng không về được. Má em thấy tội nghiệp nên tính ngày 30 sau khi cúng rước ông bà xong sẽ đón xe đò đem theo mấy cặp bánh tết với cặp gà lên trên ăn tết với mấy anh chung đơn vị của anh Hai cho họ đỡ tủi thân. Ở nhà còn mình em lo nhang khói cúng cơm cho ông bà mấy ngày tết hà, nên cũng hơi buồn.

– Í, đâu được Cô Ba! Hồng có bác gái ở nhà tui ghé chơi e bất tiện.

– Dạ! Có gì mà ngại đâu anh? (nghe giống như một câu hát). Má với em biết mấy anh “đàng goàng” nên mới ngỏ lời mời chớ! Mấy anh cực khổ vậy mà tết không được về thăm nhà em thấy... tội ghê nơi!

Thạc chỉ làm bộ làm tịch từ chối lấy lệ, chớ nội nghe mấy tiếng dạ ngọt ngào thôi là trong lòng đã khoái muốn chết, nhất là mấy tiếng... tội ghê nơi! Từ tội lội qua thương mấy hồi? Bèn tùm tùm cười rồi gật đầu.

Cô Ba Lại (À! Bây giờ đã biết tên cô nàng giống loài hoa xinh xinh không đẹp rực rỡ nhưng... thiệt thơm) tiến chân ra ngõ mà còn đứng trong vòng rào bông búp nói với theo:

– Nhớ ghé nghen anh...

Chèn ơi! Tên của Thạc được thêu bằng chỉ đen gắn trên miệng túi rõ ràng ràng đứng cách xa 10 thước cũng thấy, phải chi kêu thẳng bằng anh Thạc thì cũng... bình thường thôi!

Đề này chỉ một tiếng anh... trọn lỏn kéo hơi dài ra trong gió nghe thiệt là... ngọt như đường cát mát như đường phèn.

Đễ chết quá!

Chắc mằm Tết này được ăn bánh tét dưa món, cuốn bánh tráng dưa giá thêm cục thịt kho tàu, cuốn luôn một nụ cười duyên hết biết cần cho thơm râu. Vậy mà bây giờ lại có chuyện rồi. Mẹ tổ!

Có mặt Đại úy Trọng sĩ quan ban 3 Tiểu đoàn, Trung úy Thức Đại đội trưởng phổ biến lệnh hành quân. Nhiệm vụ là phải tảo thanh 1 vị trí của đối phương trong khu vực cách 50 cây số đường chim bay với lực lượng phòng thủ không nhiều chắc là của 1 binh trạm hậu cần, nhằm tránh rủi ro cho thị trấn phải nghe pháo mà là pháo kích trong mấy ngày tết, vì bên thám báo sư đoàn bộ binh vừa mới phát hiện có một khẩu đội hoả tiễn 122ly di chuyển về đó ém quân ngày hôm qua. Loại này cực kỳ nguy hiểm vì nó rất cơ động. Chỉ cần một người vác vai vài quả, lườn tới chỗ chỉ định dùng hai thanh tre hay cành cây buộc lại hình dấu nhân rồi gác hoả tiễn lên hướng về phía mục tiêu không cần chính xác, kích hoạt hàng loạt rồi “chém vè” ngay. Mục tiêu không chỉ là các vị trí đóng quân của địch mà những người dân thường sống trong sự “bảo vệ của Mỹ Ngụy” cũng là địch tuốt. Cứ xịt đại vô một khu vực thị trấn đông dân thì quả nào cũng... kiếm ăn được.

Đánh nhau kiểu du kích thì nhiều cái bất ngờ lắm, ngăn chặn từ lúc mới nhen nhóm đỡ cực hơn.

Đại đội của Thạch phải lãnh nhiệm vụ này vì tới phiên trực chiến tiểu đoàn. Phương án tác chiến được vạch rõ trên bản đồ hành quân cỡ lớn treo trên vách sau khi đã họp tham mưu giữa sĩ quan ban 3 tiểu đoàn với Đại đội trưởng.

Đây là một cuộc hành quân tảo thanh “nhẹ” (sic! Nặng nhẹ gì mà chẳng có máu?), các trung đội sẽ độc lập tác chiến đánh nhanh rút gọn!

Trung đội 2 của Thạch là mũi nhọn tấn công, trung đội 3 hỗ trợ. Sáng sớm ngày mai sẽ được trực thăng vận đồ quân cách mục tiêu 10 cây số để tránh bị phát hiện rồi lộ vô.

Trung đội trưởng trung đội 2 chịu trách nhiệm chung trên thực địa và báo cáo trực tiếp với tiểu đoàn để khỏi mất thời gian theo hệ thống quân dài.

Thạch hơi nhăn mặt cúi đầu xuống và nghĩ: – Sao cũng lại là tôi? Nhưng không dám có ý kiến trước quân lệnh. Cuộc sống nhà binh đã dạy dỗ Thạch rằng “cái tôi” đừng nên tồn tại trong quân đội thì yên thân hơn, và cũng dạy dỗ luôn cách nói của một thằng câm.

3 chiếc trực thăng đợt đầu chở trung đội Thạc vừa đáp là trên ngọn cỏ, tất cả đã bung ra khỏi máy bay và chạy dạt vào rừng cây theo những vị trí đã ấn định để trực thăng bốc lên ngay tức khắc. Những động tác quá thuận thực vì đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần nên không cần phải dạn dò.

Đợi một thời gian ngắn để nghe ngóng tình hình, Thạc gọi máy liên lạc với trung đội 3 để xuất phát.

Căn cứ vào bản đồ cầm tay và địa bàn, Thạc nhắm hướng mục tiêu rồi cất rừng dẫn quân đi.

Buổi sáng trôi qua với tốc độ di chuyển nhanh chắc được khoảng ba phần tư đoạn đường vì chưa lọt vào vùng nguy hiểm. Khi mặt trời rọi trên đỉnh đầu, Thạc ra lệnh dừng quân để ăn cơm sấy với lương khô, nghỉ ngơi khoảng 1 tiếng đồng hồ lấy sức cho đoạn đường tiếp theo.

Sau buổi trưa, Thạc gọi máy liên lạc để cùng tiếp tục xuất phát. Từ đây, tốc độ di chuyển tương đối chậm vì phải quan sát cẩn thận. Thạc chỉ định thẳng “Dũng trinh sát” và Toàn làm khinh binh đi đầu.

Khoảng 5 giờ chiều, bỗng thẳng Dũng phía trước giơ thủ lệnh dừng quân. Theo như địa hình trong bản đồ, sẽ gặp một con sông nhỏ. Thấy Dũng quay lại giơ tay ngoác mà miệng cười tủm tỉm, đoán không phải là gặp chuyện nguy hiểm nên Thạc và thẳng mang máy mạnh dạn đi lên. Đúng là đã gặp con sông nhỏ rồi.

Những con sông đầu nguồn trong rừng có bờ dốc đứng, cây cối rậm rạp chớ không bằng phẳng trống trải như dưới vùng bình nguyên. Tuy nhiên cũng có những chỗ là bãi sông tương đối bằng phẳng, có những vụng nước sâu, có những gộp đá nổi hẳn trên mặt nước...

Đã qua mùa khô khá lâu nên dòng nước cũng cạn kiệt chảy như một con suối mùa xuân rộng, mực nước chỉ khoảng ngang thắt lưng.

Úy trời! Cách bờ bên đây khoảng 30 thước, Thạc thấy dưới sông đang có một bầy tiên nữ khoảng bảy tám em độ tuổi mười tám đôi mươi đang tắm gội. Họ vô tư té nước đùa giỡn, nửa thân người phía dưới chìm trong làn nước, chỉ lộ ra từ thắt lưng trở lên. Những cặp cam sành loại 1, những cặp bưởi năm roi sẵn cứng cứ trôi lên hụp xuống mập mờ ẩn hiện làm... nhức cái đầu, hoa cả mắt! Trên bờ là những bộ quần áo xếp gọn rải rác. Có một nàng còn mặc quần áo ngồi cảnh giới ở con đường mòn đi xuống bãi sông bằng phẳng, phía sau là 1 hàng cây thấp rậm rạp như một bức tường chắn tương đối kín đáo.

Tiếng cười con gái trong trẻo vang xa trong rừng vắng, bay qua cả bờ sông bên đây. Đường như chiến tranh không về treo lơ lửng trên đầu những mái tóc dài thanh xuân ấy.

Nhìn cục đóc giọng của mấy thằng em cứ chạy lên chạy xuống vì nuốt nước miếng liên tục khiến Thạch phải phì cười nhỏ. Đâu khoảng hơn 10 phút, có lẽ đã không còn đủ kiên nhẫn nên Dũng nghịch ngợm lia một loạt đạn M16 xuống mặt nước gần phía bờ bên đây.

Nguyên tắc của bọn Thạch là tuy hành quân trong vùng đất của đối phương kiểm soát, nhưng không bao giờ bắn vào những người mặc quần áo dân thường không cầm vũ khí trên tay nhất là đối với phụ nữ, bởi chưa rõ đó là du kích, giao liên hay chỉ là dân công bị ép buộc. Trừ những trường hợp đáng tiếc bị lạc đạn trong lúc giao tranh, tuyệt đối không theo cái quan-niệm-thời-tiền-sử thà bắn làm hơn bỏ sót của mấy thằng Sâm Cao Ly ngoài miền trung, đã bị phía bên kia lợi dụng làm thiệt mạng biết bao nhiêu người dân vô tội để tuyên truyền.

Hồn phi phách tán, bầy tiên nữ túa chạy lên bờ, có nàng vợ vội được quần áo, có nàng cứ thế mà tông ngồng chạy luôn thoát thân theo con đường mòn. Lúc ấy mới thấy được những con sò lông, chêm chếp ướt nhẹ thấp thoáng sau những cặp đùi và cặp mông loang loáng nước sẵn cứng khoẻ mạnh vì quen đi bộ.

Tiếng mấy thằng em khoái trá cười khùng khục càng làm Thạch bực tức cái kính văng tục:

– Đù má! Lộ rồi!

Lập tức Thạch giơ 4 ngón tay lên rồi chỉ qua bên kia bờ sông. 4 quả M79 được bắn qua triển sông để dọn bãi.

Dứt tiếng nổ Thạch phát tay mạnh cho trung đội vừa bắn vừa ào qua sông chỗ lú lên những cục đá ngầm. Cùng lúc cũng nghe tiếng súng rộ lên ở hai cánh. Chắc mấy thằng kia cũng đồng loạt qua sông để yểm trợ.

Vừa lên tới bờ, liếc mắt kiểm soát đội hình xong Thạch tiến nhanh lên phía trước sau lưng hai khinh binh để trung đội xóc lên theo với hỏa lực tối đa nhằm ghìm đối phương xuống đất nếu có chốt chống trả. Cũng có những loạt đạn AK bay về phía Thạch sần sạt trên đám lá với ý đồ định giữ chân đối phương lại ở bờ sông.

Thạch cười khẩy nhủ thầm:

– Xưa rồi Diễm!

Và dẫn trung đội tiến nhanh lên ước chừng 50 thước thì trụ lại.

Quả đúng như dự đoán của Thạch, tiếng của những quả đạn súng cối 82ly phòng thủ lớp ngoài đã nổ chát chúa rải dọc theo hai bên bờ sông. Không lâu sau thì chiến trường im hẳn tiếng súng đáng nghi ngại.

Bắt đầu từ đây thì trung đội dựa vào những thân cây tiến lên một cách thận trọng. Sau chừng độ 500 thước, trước mắt Thạch là khoảng 10 mấy căn nhà lớn nhỏ đủ cỡ lợp bằng lá trung quân, dựng rải rác nguy trang rất khéo dưới những tán lá cỏ thụ để bà đầm già L19 từ trên cao không thể quan sát thấy.

Xin cắt ngang ở đây đoạn mô tả tiếp theo vì đó không phải là mục đích của bài viết.

Chỉ nói thêm là khi lục soát, trung đội Thạch phát hiện có cả 1 trạm xá dã chiến 8 giường đào ngầm dưới mặt đất, trên lót những thân cây rừng lớn và đắp 1 lớp đất dày để tránh phi pháo, có mái lợp bằng lá trung quân che phía trên. Những ngọn đèn dầu treo trên vách vẫn còn cháy leo lét và khi luồn tay dưới gô kê đầu để tìm tài liệu vẫn còn nghe âm hơi người. Công nhận bọn họ “chém vè” lẹ thiệt! Có lẽ vì lực lượng mỏng nên phải nhanh chóng rút đi để bảo toàn lực lượng sau những phát súng cối ngăn chặn mà không chống trả quyết liệt.

Không biết các cô nàng hồi nãy, (chắc là y tá và hộ lý của bệnh xá) có kịp mặc vội lại quần áo hay cứ trần truồng tòng ngồng như thế mà chạy tràn qua những cặp mắt rực cháy của mấy đồng chí nam? Báo hại “đêm bây giờ đêm mai” thế nào cũng có cả chục chiếc máy bay bị bắn tự động hay có điều khiển.

Khà... khà...

Sau hơn 1 tiếng đồng hồ thấy tình hình yên ắng, Thạch báo cáo nhiệm vụ càn quét đã xong và không có thiệt hại nhân mạng ở cả 2 phía. Tiểu đoàn ra lệnh nằm nguyên tại vị trí án ngữ vì trời đã tối, sáng mai di chuyển ra tranh tranh cách đó khoảng 3 cây số sẽ có trực thăng đến bốc về... ăn Tết.

Một đêm yên bình trôi qua...

Buổi sớm mai cuối tháng chạp sương mù còn giăng giăng mờ mịt, mặt trời lười biếng không muốn dậy sớm nên không gian có chút hơi lạnh xem chừng u tịch. Chỉ có những con chim rừng dường như cảm nhận được tiết trời đã vào xuân nên rủ nhau dậy sớm hót líu lo. Hay vì hương xuân đang len lén trở về đã khơi dậy cái bản năng muốn kiếm tìm đôi lứa của chúng không biết?

Đứng phía sau binh trạm đã gần như tan hoang, chỉ có cái chuồng gà còn sót lại bốn bức vách ken bằng lò ô nằm sát nhà bếp gần đó.

Bữa nay 30 tết rồi! Thạc vươn vai sáng khoái vì đã hoàn thành nhiệm vụ cuối năm được giao phó và còn một niềm vui lớn lao và mới mẻ đang chờ đợi mình trở về.

Thật là một cái tết đầy ý nghĩa sau mấy năm ở lính mới có được.

Đang chờ lệnh tiêu đoàn thông báo giờ G để trực thăng bốc về, nhưng chắc là phải đợi sương tan hẳn để pilot quan sát rõ bãi đáp nên thời gian nhàn nhã còn nhiều.

Thoáng thấy bóng thằng Dũng sán tới gần, bực mình bèn quay mặt đi. Biết Thạc đang giận, Dũng xuống giọng giả lả đánh trống lảng:

– Còn 1 bầy gà chiến lợi phẩm trong chuồng, làm 1 bữa cháo gà sáng khao quân nghe Thiếu úy.

Thăm nghĩ không ăn bỏ lại cũng uổng, thôi thì để bù những ngày phải ăn cơm sậy dài dài thời gian qua cho anh em, Thạc gật đầu:

– Ủ! Nhưng cẩn thận chút nghen thằng láu cá! Về về nhà rồi tao mới nói chuyện phải quấy với mày. May mà không có thằng nào bị sao.

Vừa quay lưng đi chưa xa, Thạc bỗng nghe tiếng la lớn của thằng Dũng:

– Lựu đạn!

Theo phản xạ tự nhiên của người lính, Thạc ngã nhào xuống đất ngay bất kể phía dưới là gì.

Lựu đạn sau khi mở vệt bật gõ xuống kíp nổ phải mất 5 giây hột nổ mới kích hoạt, đủ thời gian bay tới mục tiêu và người lính nằm ngoài tầm sát thương. Mất 2 giây để tiếng la của thằng Dũng bay tới tai Thạc, trong 3 giây còn lại không đủ thời gian để thân người Thạc rơi sát tới mặt đất vì bất ngờ không chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

“Uỳnh” một phát!

Thạc nghe đau nhói ở sau mông lan cả vùng háng và bắp tay phải bị 1 góc cây khô chọt rách một đường dài. Sau phút tá hỏa tam tinh, định thần nhìn xuống thì thấy máu đã đỏ chan hòa ướt hết háng và bên chân trái... thấy ghê!

Trong đầu Thạc bật lên tiếng kêu thảng thốt: Chết mẹ! Tiêu rồi!

Bất giác, tay Thạc thò xuống để... thăm dò rồi cười nụ một mình: Hú hồn chim én! Còn nguyên!

Thì ra đối phương đã gài lựu đạn ở cửa chuồng gà trước khi rút đi vì biết chắc chắn những chiến lợi phẩm sống này sẽ bị “tiếp thu”.

Tan khói, mấy thằng em lột truồng Thạc ra để lau máu và băng bó vết thương. Cũng không đến nỗi nặng lắm, chỉ là do nước từ bình toong bị trúng miếng lựu đạn xé toạc chảy ra hòa với máu nên tương nhiều, nhưng chắc miếng miếng còn nằm trong mông nên khá đau và bước đi không được.

Đệ tử ruột “Dũng trình sát” cũng bị một nhát vào phần mềm bên vai phải, chỉ bị đổ máu nhiều chớ... chưa có trắng. Công nhận thằng này lạnh thiệt! Gặp mấy thằng chậm lụt là “ôm” nguyên trái rồi.

Có tiếng khèn khẹt trong máy PRC-25 của thằng trung đội trưởng trung đội 3 cùng khoá hỏi thăm tình hình sau khi nghe tiếng lựu đạn nổ bất thường:

– Có sao không Cu?

Đổ máu đây chớ sao sên gì? Nhưng chẳng lẽ nói với nó tao muốn ăn cháo gà bị dính miếng thì “quê” chết! Nhịn đau, Thạc nói cứng cho nó khỏi hoang mang:

– Chuyện nhỏ! Nô xì-ta que!

Thạc cũng giả câm luôn không báo cáo chuyện trời ơi đó về tiểu đoàn.

Dù gì thì mấy con gà cũng đã ngòm củ tỏi hết sau phát nổ của trái lựu đạn, mấy thằng em gom lại rồi sẵn bếp, sẵn chảo, sẵn gạo, chén đũa, mắm muối ở nhà ăn, cháo cháo gà to đùng cũng được xúm tay nhau nấu chộp nhoáng cho cả trung đội “giải nghệ” sau 1 ngày mệt nhọc.

Chia phần cho mấy thằng đang gác xong, anh em tụ họp lại dưới trạm xá có sẵn mấy cái giường làm chỗ ngồi húp xì xụp khoái trá khi vừa trải qua một cơn binh lửa... nhẹ hều, chỉ có “ông thầy” tụi nó phải ngồi sửa tướng.

Thằng Dũng vai phải quần một đồng băng không cầm đũa được mà còn lên tiếng chọc ghẹo:

– Để dành cái cổ gà cho Thiếu úy bổ dưỡng ghen tị bây. Ăn gì bổ nấy đó. Tao thấy “cái của ông” xụi lơ y như cổ con gà nuốt dây thun kia!

– Tao đá cái chết mẹ giờ thằng cà chớn! Liệu hồn mày đó!

Dũng giả bộ le lưỡi rồi né, nhưng chân cẳng Thạc có còn lành lặn đâu mà đòi đấm với đá?

Lệnh từ tiểu đoàn 8 giờ phải có mặt ở điểm hẹn, Thạc thông báo cho trung đội bạn rồi tất cả lần lượt băng qua con sông cạn lui binh theo đúng chiến thuật.

Thạc phải trở về bằng cách để mấy thằng em trong trung đội thay phiên nhau cõng trên lưng. Đáng lẽ bắt thằng “Dũng trình sát” làm chuyện này mới đúng, nhưng kẹt nó cũng bị thương nên bỏ qua cho nó trận này.

Tới điểm hẹn, trong lúc chờ trực thăng, Thạc ngoắc Trung sĩ nhất Huy trung đội phó lại nói nhỏ:

– Mày ra nhà Cô Ba chỗ có hàng rào bông búp nhẩn giùm tao là Thiếu úy được kêu lên Tiểu đoàn để báo cáo trực tiếp, chắc không kịp về đây ăn tết rồi. Thiếu úy nói Cô Ba đừng buồn vì đã không giữ lời hứa với Cô Ba.

Thạc đoán chắc là Lài sẽ buồn, nhưng biết làm sao hơn? Chiến tranh mà! Cả dân tộc Việt Nam đã quen buồn chớ đâu riêng gì cô?

Đêm trừ tịch, nằm úp sấp trên giường trong Quân y viện với cặp mông nở không đều bên cao bên thấp như của 1 cô đào xi-nê bom phao câu bị thất bại, tay rờ mấy cọng râu cầm lún phún cho đỡ rầu. Rầu rĩ râu ria ra rậm rạp, rờ râu râu rụng rờ rún rún rung rinh, nghe tiếng pháo đón giao thừa rộn rã xa xa vọng lại mà trong lòng buồn rười rượi. Thấy tiếc miếng thịt kho tàu thơm mùi nước dừa mà khúc mỡ chín rục như tan trong miệng, tiếc không nghe được tiếng dạ phát ra từ cái miệng cười có lúm đồng tiền... rất duyên trong hương xuân phơi phới, tiếc cho mình không có dịp thấy được vẻ xuân sang tươi thắm chắc là kỳ diệu lắm!

Thạc lằm bằm trong đầu:

– Thiệt tình! Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ, tưởng đưa tay ra là rờ đụng Tết mà còn bị văng miếng. Đúng là... 30 chưa phải là Tết!

Hùng Bi

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, January 16, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*